

15. -23. XI 2018.
СУСРЕТИ SUSRETI
XXXV
ПОЗОРИШТА КАЗАЛИШТА
BRČKO DISTRIKT BiH БРЧКО ДИСТРИКТ БИХ

BILTEN БИЛТЕН

8

DOMAĆI PISAC, NOVI POZORIŠNI SADRŽAJI, AKTUELNOSTI SADAŠNJEG TRENUTKA I MALI ČOVJEK U NJEMU

Piše: Almir Zalihić

Orđani u dinamičnoj atmosferi, pod selektorskim palicom Željka Mitrovića, XXXV Suseti pozorišta/kazališta u Brčkom potvrdili su svu ozbiljnost festivala, te ono što je najbitnije - njegovu nasušnu potrebu. To se, prije svega, potvrdilo u regionalnoj dimenziji festivala, u pratećim programima koji su podignuti na znatno viši nivo, te u posjećenosti i toplopm prijemu festivalskih predstava.

Internacionalna ili regionalna dimenzija festivala pružila je mogućnost poređenja i tačnijeg sagledavanja formalnih i tematskih karakteristika današnje *regionalne* pozorišne produkcije.

Prateći programi povećali su specifičnu pozorišnu težinu manifestacije jer su pored izložbi, promocija, izdavaštva, okruglog stola, prikazali iznimno važan projekat, koji sistematizira ogromnu teatarsku baštinu. Prof. dr. Srdjan Vukadinović i Jakov Amidžić su uradili ogroman posao. Uradili su ono što bi trebali raditi instituti. Impresivno je bilo predstavljanje tih publikacija: Ovom prilikom pomenimo tek neke: *Pozorišne težnje književne tradicije i modernizma Alekse Šantića*, *Kazalište hrvatskog Petrarke – Hanibala Lucića*, *Pisac dubrovačkog baroka Ivan Gundulić u kazalištu*, *Pozorišni čini boema lirske duše Đure Jakšića*, *Pozorište Ahmeda Muradbegovića – ekspresionističkog pisca velikih dometa*, *Žanrovska raznovrsnost kazališta Milana Begovića*, *Pjesnik hrvatskog modernizma Antun Branko Šimić i kazalište*; a kao kruna svega monografija *Scenski kosmos Dušana Kovačevića*.

Nakon svega, kad pogledamo kako je izgledao i šta je proizveo ovogodišnji festival, lako uočavamo da je selektor Željko Mitrović pri komponovanju repertoara

sam sebi zadao tri osnovna zadatka. Domaći pisac, novi pozorišni sadržaji, aktuelnosti sadašnjeg trenutka i mali čovjek u njemu.

Prikazane predstave su pokazale da su zadaci ispunjeni. Pozorište/kazalište pokazalo je apsolutnu empatiju prema najakuelnijim problemima naše sadašnjice: migraciji, emigraciji, korupciji, nezaposlenosti, ratu, poraću, klaustofobiji, nacionalizmu. Kazališni umjetnici su pokazali da nisu ravnodušni spram aktuelnih društvenih problema. Oni pokušavaju da pokažu relevantnost pozorišta u sadašnjem trenutku, ali i da predstave kako se pozorišni medij može koristiti u vremenu koje ima mnogo brže medije, koji mogu gotovo momentalno da reaguju na društvena pitanja. Prikazane predstave se prema temama, pozorišnom jeziku i umjetničkim ostvarenjima mogu označiti kao različite po mnogim elementima, ali ipak imaju nešto zajedničko. Sve su angažirane, sve upozoravaju na društvene anomalije i sve se bave takozvanim društvenim marginama. To ukazuje da pozorišta u regionu nisu sasvim apatična i imuna na dugogodišnje društvene probleme. Umjetnost ne može promijentti svijet, ali može postavljati pitanja, može tražiti odgovore. Čovjek je dramatično biće u kojem se odvija bitka između onoga što on jest i onoga što treba biti. Pozorište je, definitivno, na strani onog što čovjek treba biti.

Da zaključimo. Ove godine je u okviru programa XXXV susreta pozorišta/kazališta u Brčkom izvedeno osam predstava, što je, otprilike, maksimum i za neuporedivo razvijenije i mnogo bogatije pozorišne sredine. Pa ipak, i ovoj je sredini potrebna aktivna promjena i kolektivna saradnja za boljitetak cjelokupne kulturne zajednice.

PROBLEMI SA JEZIKOM, TEMPOM, DRAMATURGIJOM

Piše: Elvis Ljajić

Posljednja predstava na ovogodišnjim Susretima pozorišta/kazališta u Brčkom bila je *Osama: Kasaba u New Yorku*, koju je u beogradskom Zvezdara teatru, po tekstu Vladimira Kecmanovića, režirao Darko Bajić.

Predstava je nastala na osnovu romana Vladimira Kecmanovića, koji su za potrebe ove predstave dramatizirali Darko Bajić i Kosta Peševski. U predstavi paralelno pratimo život Pripovjedača u New Yorku, koji nam pripovijeda svoj život u Bosni prije dolaska u Sjedinjene Američke Države. Kroz smjenjivanje scena koje se događaju na dvije različite lokacije, New York/bosanska kasaba, proizvodi se dojam kako Pripovjedač nikad nije prestao živjeti život koji je ostavio za sobom, kako on i dalje određuje njegovu svakodnevnicu i odnose sa drugima.

Svi glumci, izuzev Pripovjedača (Andrija Kuzmanović), tumače po dva lika. Jovan Jovanović igra Murata i Rusa novinara, Iva Ilinčić Milicu i Francuskinju umjetnicu, Branko Janković dva policajca, bosanskog i američkog (Munir/Meksikanac policajac), Isidora Simijonović Esmu i Venecuelanku manekenku, i na kraju Amar Čorović Baju i Jevrejina japija, što je sjajno pozorišno rješenje, koje dodatno naglašava onu paralelu u životu Pri-

povjedača. Međutim, tu nastaju i prvi problemi. Uprkos činjenici da je ova predstava imala i lektoriku (dr. Ljiljana Mrkić-Popović), jezik kojim govore glumci i način accentovanja, izuzev Branka Jankovića, ne govori se nigdje u Bosni i Hercegovini. Pripovjedačev jezik pomalo podsjeti na onaj koji se govori u jednom dijelu Sarajeva, ali je to toliko daleko od njega da je postalo njegova karikatura. Mučenje sa naglaskom i velikim brojem arhaizama i turcizama, osakatili su igru ovog inače veoma talentovanog ansambla, što su dva dramaturga i lektoričica morali davno primjetiti. I dok se ritam predstave održava na prostornom smjenjivanju New York-kasaba, sa tempom je stvar mnogo drugačija, pa on, kako se bližio kraj predstave, postaje sve sporiji i sporiji, pa smo na kraju dojma kako ona traje mnogo duže nego što nam je to pokazao časovnik.

Osama; Kasaba u New Yorku je predstava sa dobrom glumačkom podjelom, koja ima problema sa jezikom, tempom, dramaturgijom, pojedinim rediteljskim rješenjima (projekcije na rikvandu je jedan od njih) i sumnjičnom ideologijom. Scenografkinja Vesna Popović i kostimografska Dragica Laušević svoj dio posla obavile su korektno.

LJUBAVNA PRIČA IZ ŠEJTANOVOG DUNJALUKA

Piše: Mladen Bičanić

XXXV Susrete pozorišta / kazališta u Brčkom zatvorili su Beogradjani – Zvezdara teatar izveo je komad „Osama – Kasaba u Njujorku“ srpskog pisca, scenarista i kolumnista Vladimira Kecmanovića (Sarajevo, 1972.) temeljen na dramatizaciji njegovog romana „Osama“, potpisuju je Kosta Peševski i Darko Bajić, u režiji Bajića. Lavovski dio glumačkog posla obavio je Andrija Kuzmanović, u ulozi pripovjedača, on vodi i nosi cijelokupno zbivanje, od njega polaze sve silnice predstave, dramaturške, redateljske, glumačke napose. Uz njega tu je iskusni Branko Janković, pamtime ga u Brčkom iz banjalučkih predstava dok je još bio član snsambala NPRS, a lepršavu živost i posebnu energiju predstavi udahnjuju mladi, mahom još studenti glume: Jovan Jovanović, Iva Ilinčić, Isidora Simijonović i Amar Čorović.

Vladimir Kecmanović zapaženo je ime srpske proze, ali i TV i filmske scenaristike, javlja se često i kao kolumnist u brojnim novinama. Njegov pripovjedački i romansierski opus prate i zapažena priznanja: Još 1990.-te za pripovjetku „Histerija“ dobio je Andrićevu nagradu za najbolju kratku priču na jugoslavenskom konkursu lista „Oslobodenje“, Andrićevu nagradu, ovaj put za priču „Ratne igre“ iz knjige „Kao u sobi sa ogledalima“ dobio je, u novim okolnostima, i lani. Ništa manje uspješan nije ni kao romanopisac: „Feliks“ mu je ušao u uži krug cijenjene NIN – ove nagrade 2007. godine, roman „Top je bio vreo“ sa temom o opsadi Sarajeva ovjenčan je nagradom „Meša Selimović“, a roman „Osama“, polazna osnova predstave odigrane u Brčkom, nosi Veliku nagradu Andrićevog instituta Pečat vremena. Dvije karakteristike njegove proze – povezanost sa duhom i atmosferom u djelima Ive Andrića i isprepletenost života njegovih junaka sa ratnim zbivanjima primjetne su i u predstavi „Osama – Kasaba u Njujorku“. Kecmanović o tome kaže: „Svaka priča koja se bavi Balkanom na određenom nivou nužno korespondira sa Andrićevim delom i njegovim vidjenjem našeg živopisnog, istorijom bogatog i tužnog poluostrva. Kod pisaca koji se Balkanom bave, veza sa Andrićem, dakle, neminovno postoji – pitanje je samo da li je namerna i svesna ili neosvešćena, ali ništa manje duboka i sudbinski uslovljena... A protekli ratovi, upravo kao i Andrićovo delo, jesu nešto što kao podtekst postoji u svakom književnom delu koje je u srpskoj književnosti, i onim književnostima koje suštinski određuje potreba da ne budu srpske, nastalo od trenutka njihovog izbjivanja do danas.“

Kecmanović se, također, zna pozvati na tezu Danila Kiša da je „u književnosti neophodna kombinacija ironije i patetike“. I to se u predstavi može naslutiti, pogotovo u prizorima koji nagnju melodrami, ali i onima oslođenim na humor i vrckavu igru riječi. Kafanski prizori

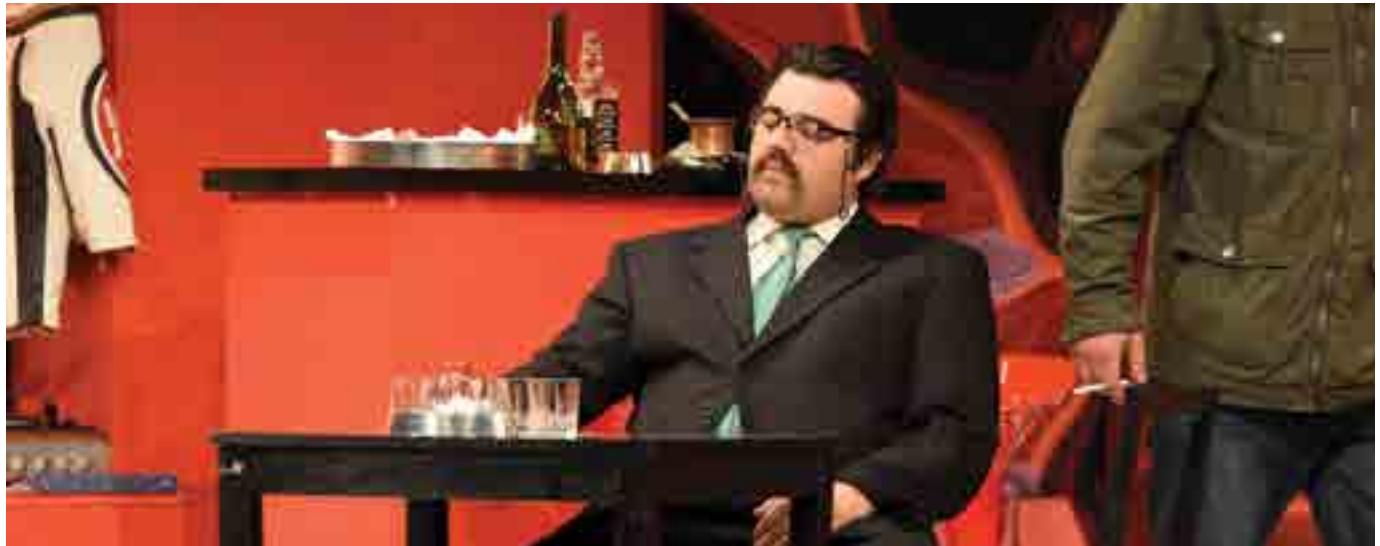
nekog njujorškog kafića, u kojem se prelamaju zgode i nezgode tri školska druga i njihovih djevojaka, kasnije žena, zahvaćene prijelomnim, sudbinskim događajima u domovini koji ih iz korijena mijenjaju ono je čemu autori adaptacije Kosta Peševski i Darko Bajić grade predstavu, tu se romaneskno štivo Kecmanovića postupno preobražava u dramski narativ. Ujedno, redatelj Darko Bajić uvodi u igru i filmske elemente, kroz flash – backove dočarava prošlost junaka ove priče kroz koju nas vodi jedno lice – pripovjedač, jedan od te trojice školskih prijatelja koji se sticajem okolnosti našao u Njujorku i sada iz te perspektive oživljava sjećanja na „sretne dane“, i oblikuje stvarnost u kojoj su se našli. Andrić se, kao dobri duh, pojavljuje od prvih replika, jedan od likova formiran je po uzoru na jednog Andrićevog junaka iz „Proklete avlije“ a i neke replike neodoljivo podsjećaju na ovog velikog romanopisca, pogotovo kada piše o dobru i zlu, Bogu i Sotoni, unutarnjim sukobima u svakom čovjeku.

Negdje pri kraju te dvosatne izvedbe jedan od protagonisti uvodi na velika vrata šejtana u igru, on je taj „koji poslije Boga ima najveću pamet“, a jedina je čovjekova zadaća na zemlji „da se protiv njega bori“. I potentira: „Ovaj svijet postaje šejanov dunjaluk“. Jedina mogućnost i pomoć u borbi protiv njega, poručuju akteri predstave je ljubav – no glavni junak ipak se, u završnoj sceni, predaje snu i snoviđenjima na „sretne dane“, nekada davno u mladosti, kada je ta ljubav zaista bila moguća i ostvariva.

BEKSTVO KOJEG NEMA

Piše: Nataša Gvozdenović

Predstava "Osama – kasaba u Njujorku" Zvezdara teatra u režiji Darka Bajića nastala je po romanu Vladimira Kecmanovića, a dramatizaciju su uradili Kosta Peševski i Darko Bajić.

Andrija Kuzmanović, Jovan Jovanović Iva Ilinčić, Branko Janković, Isidora Simijonović i Amar Čorović igraju u predstavi. Igra se sa velikim emotivnim nabojem koji lako i brzo prelazi rampu sa publikom. Ova mlada ekipa glumaca tačno razume ovu priču o usamljenosti i raznetim životima i predaje nam je da vidimo dalje kad se predstava završi šta ćemo sa njom.

Glavni junak je Pripovedač, čovek iz Bosne koji je emigrirao u Njujork, usamljen u klubu u kojmu radi, on nama i sebi priča priču o velikim prijateljstvima, velikim ljubavima, velikim ljubomorama, o ratu u Bosni i posledicama tog rata.

Reditelj Darko Bajić donosi jednu zaokruženu priču o pozleđenim životima i ranama koje ne zaceljuju lako. U središtu jeste priča o otuđenosti jer Pripovedač zapravo gubi svet kojem pripada i istina svojom voljom, ali najpre iz unutrašnje nužde odlazi u Ameriku, gde ne nalazi svoje mesto, zato kortasarovski sebi (i nama) priča priču o jednoj mladosti, jednoj zemlji i jednom ratu i njegovim posledicama. Darko Bajić oblikuje priču tako da je publika pažljivo gleda i oseća. Emotivno, srčano i tragično je ispričana priča u kojoj su zapravo svi junaci žrtve, pre svega ovog trusnog terena. Antička drama na balkanski način. Glavni junak utočište nalazi u pripovesti koju, imate osećaj, nastavlja sebi da priča iznova i iznova, da je pričao pre nego što smo ušli u salu i da će je pripovedati i dalje. U sećanju i čežnji za nekim drugim životom na drugoj strani on provodi svoje dane, nadajući seda će se negde opet sresti sa svojim bliskima kojih više nema ili su jako daleko.

Ova predstava govori o pokidanim vezama, i identitetu koji gubeći tlo pod nogama počinje da se osipa, što je veliki teret za čovekovu dušu.

Dramaturški tim doneo je jednu jasno ispričanu, a složenu pripovest koju drži na okupu pripovedačeva nit, onog koji nam priča, a koja se može posmatrati na razne načine. Osećaj nenadoknadivog gubitka i nestanak jednog sveta kojem glavni junak pripada najajči su dok ovo pišem, a to je odmah po izlasku iz sale. Dijalog sa Andrićem kroz "Prokletu avliju" pretpostavlja Karadžozovo da je čitav svet kazamat i da bekstva nema.

Uvid koji nam predstava donosi jeste, da postojimo jedino u odnosu sa drugim i da je te veze potreбно negovati, a ne kidati. Uz nadu da smo lekcije nakon poslednjih balkanskih ratova savladali i da nećemo upadati u iste zamke.

Kostim Dragice Laušević fino markira svaki od likova, a scenografija (Vesna Popović) jedne kafane koja igra sve druge prostore je tačan u ovoj balkanskoj pripovesti, jer je prostor kafane jedan od najautentičnijih balkanskih prostora čini mi se. Tu se često definiše sudbina čitavog ovog prostora.

U reči reditelja Darko Bajić kaže: "To je priča o generaciji meni bliskoj koja je iz bezbrižnog odrastanja ušla pravo u krvavi rat. Neke je poslao direktno u smrt, neke u emigraciju, a neke ostavio ovde da žive suočeni sa posledicama tragedije koju su preživeli. Kroz ovu predstavu sam pokušao da dođem do odgovora, da li za moju generaciju postoji mogućnost pročišćenja od rana ili do tog pročišćenja mogu da dođu tek sledeće generacije. Naša deca".

Možemo ovo pitanje ostaviti otvorenim, a sudeći po igri ovih mlađih glumaca svakako da su ovu priču doneli ispričanu *iznutra*.

ŠEJTANOV DUNJALUK

Piše: Nikola Šimić Tonin

U okviru 35. Susreta kazališta/pozorišta Brčko distrikta BiH u Domu kulture zastor je pao, odigrana je i posljednja predstava ovogodišnjih Susreta pod nazivom "Osama - Kasaba u Njujorku" Zvezdare teatar Beograd autora Vladimira Kecmanovića u režiji Darka Bajića.

Ova je predstava kruna na viđeno. Sve je se nekako ukloplilo, poeintiralo ovom predstavom, zatvoreno njome. Predstave su tekle jedna za drugom. Ulijevale se u jednu priču. U jednu cjelinu. S ovom predstavom ucjelovile se. Ucjelovile se pričom o jednom vremenu. Nedaćama. Bolu. Preljepom podneblju. Ljudima. Zemlji koja nikako da postane država u onom uređenom – fukcionalnome segmentu. Priča je ovo o šejtanovome dunjaluku. Priča je ovo o seobama novog doba. Priča je ovo...

"Kao što je Andrićev nesrećni junak umislio da je turski sultan i tu iluziju platio životom, Bajazid-Bajo iz

romana Osama umišlja da je terorista Osama Bin Laden i završava jednako tragično. Obojica skončavaju u prokletoj avlji – jedan u turskoj apsani, iz koje, u metaforičnom smislu, niko nikada nije izašao, a drugi u globalnom zatvoru iz kog ni metaforično ni fizički pobjeći nije moguće. Dramski tekst OSAMA-Kasaba u Njujorku, koji predstavlja slobodnu adaptaciju mog romana, ovu istinu otjelovljuje na nešto manje žestok način. Možda zato što publika ne voli da se suočava sa mučnim istinama. Možda i zato što vladare današnjeg svijeta nije mudro izazivati direktnim poređenjem sa osmanlijskim zulumčarima. A najverovatnije je da su ta dva razloga duboko i čvrsto povezana", rekao je autor Vladimir Kecmanović. "Predstavi „Osama – Kasaba u Njujorku“ prišao sam iz jednog drugog ugla u odnosu na onaj ugao iz kojeg se toj istoj priči prilazi u romanu. To je za mene, prije svega, bila priča o generaciji meni bliskoj, koja je iz bezbrižnog odrastanja u Jugoslaviji ušla pravo u krvavi rat. Neke je poslao direktno u smrt, neke u emigraciju, a neke ostavio ovde da žive suočeni s posljedicama tragedije koju su preživjeli. Kroz ovu predstavu sam pokušao da dođem do odgovora, da li za moju generaciju postoji mogućnost pročišćenja od rana ili do tog pročišćenja mogu da dođu tek sljedeće generacije. Naša deca", rekao je režiser Darko Bajić.

Predstava me se dojmila. Narator, glavni lik osobito bojom glasa dominira predstavom. Ni drugi akteri predstave ne zaostaju za njim. Suvremeni umetci u tijelo predstave funkcioniraju i daju onaj štit, patinu modernosti. Koliko me se tek dojmila Vajtina „Lejla“ pjesma koja nas je predstavljala na Euroviziji i podsjetila nas na vrijeme kad smo se bezrezervno voljeli, a onda je šejtan ušao u ove prostore. Provlačenje Andrića kroz predstavu daje joj onu poveznici kojom je ovo podneblje povezao sa svijetom i svojom Nobelovom nagradom za književnost veliki pisac.

Razgovarao je i Andrić u svojim djelima sa šejtanom i u Prokletoj avlji kad je jedan fratar pošao u Stambol... Što tek reći o antologiskome razgovoru sa šejtanom u Andrićevome Nobelom okrunjenom djelu na mostu kad sa šejtanom razgovara glavni lik (Na Drini ćuprija).

Andrić nije samo pisac Bosne, Andrić je i pisac mostova. I ova je predstava svojevrsni most sa svima nama. Povezala nas emocijama. Ljubavlju dvoje mladih. Natjerala na suze. Završna scena predstave zabolila sve one koji su u to šejtanovo vrijeme izgubili najmilije. Mada ista scena nevjerljivo „sliči“ završnoj sceni romana Živi i mrtvi – Josipa Mlakića.

Netko jednom reče: Bosno, tvoja rakija se sa suzama ispija.

PRIČA O ISTINSKIM VRIJEDNOSTIMA I "OSAMA - KASABA U NJUJORKU"

Piše: Srdjan Vukadinović

Nekoliko predstava koje su prikazane u okviru XXXV Susreta pozorišta/kazališta se bavilo temom odlaska ili nastojanja da se ode iz zemlje negdje drugdje, poslije razarajućih posledica i ratnih sukoba. Uvijek je ta dilema bila prisutna-otići ili ostati za one koji nisu mogli zaboraviti bezbrižnost predašnih života i koji se nisu mirili sa situacijom u kojemu će novonastale političke elite biti gospodari života i smrti, odnosno ostanka ili odlaska.

Jedna od takvih predstava je i komad beogradskog Zvezdara teatra "Osama – Kasaba u Njujorku", pisca Vladimira Kecmanovića za koju su dramatizaciju uradili Kosta Peševski i Darko Bajić, koji potpisuje i režiju. U beogradskoj predstavi ima svega ponešto iz komada do sada vidjenih na Festivalu. Odlazak i sukobi su nešto što je opšta poveznica. Ali, ljubav majke prema sinu i u ovoj predstavi, kao i u zeničkoj "Ravna ploča" vodi u ekstremizam koji ide dotele da se slijepo podržavaju vođe koji su simboli nasilnih radnji. Pripadnost partiji koja je na vlasti je legitimacija odanosti "novom poretku" i u "Ničijem sinu", i u "Našim danima", a i u "Jedvanosimsoboakalomistobo", kao i u predstavi Zvezdara teatra. Na specifične načine od jedne do druge, treće i četvrte pomenute predstave bez idolopoklonstva prema tom političkom galimatijasu nije moguće uspjeti na hijerarhijskoj ljestvici društva, a od toga i zavisi da li ostati ili otići.

Predstava Zvezdara teatra kao da sve to pomalo po-

vezuje. S tim što se autorska ekipa sa sjetom vraća u vrijeme lijepе mladosti i bezbrižnog djetinjstva, kada su problemi bili kako otići na more, kako izbjegići vojsku ili kako služiti u mornarskoj majici koja je bila olikeće najviše korištenog ljetnjeg odjevnog predmeta. Naravno, u svemu tome je prisutan i "onaj koji bi jednim prstom razriješio sve aktuelne traume".

Pružala je predstava "Osama – Kasaba u Njujorku" mogućnost glumačkim protagonistima potpunog izraza za sve uloge u komadu. Pripovjedač (Andrija Kuzmanović) je sačuvao i integrirao snagu likova sublimirajuću njihove tragedije. Svi likovi u predstavi, svako na svoj način, pokazuju karakter i iznad svega ponos zbog onoga što jesu. A ponos je u to vrijeme bila skuplja nego danas.

Ovaj komad je priča o moralu, ponosu, istinskim vrijednostima i neokaljanim ljudima koji pokušavaju negdje daleko, a isto tako i negdje blizu, da liječe rane koje je proizvelo ideologisko i crno posmatranje stvarnosti. Predstava Zvezdara teatra je scenska storiјa o odnosima, odlascima i spremnosti da se plati cijena za donijete odluke. A cijena ni slučajno nije mala! Čak, i onda kada u vremenu izuzetne napetosti zbog ljubavi treba preći u drugu vjeru.

RADEĆI OVU POREDSTAVU JA SAM SHVATIO DA SAM IZGUBIO SVOJU ZEMLJU

Razgovarala Danijela Regoje

“Osama- Kasaba u Njujorku“ naziv je predstave rađene po tekstu Vladimira Kecmanovića i Vašoj režiji. Vi ste, takođe, zajedno sa Kostom Peševskim radili i dramatizaciju ovog komada. Koliko ste zadržali originalnog teksta?

Vladimira Kecmanovića ja izuzetno poštujem kao pisca, a mi dugo i saradujemo, a s druge strane Kosta i ja smo se nekako zaigrali. I Vlada nam je dao tu mogućnost da se zaigramo. Ono što mislim da je jako važno uspeli smo da napravimo taj ljubavni trougao koji drži celu predstavu i koji, na kraju krajeva, daje tu emociju. A emocija nije samo emocija koja se vezuje za nekakav sentiment vremena koje smo svi mi preživeli. Pa uvek se nečega sećamo i uvek smo sentimentalni prema tim nekim prošlim godinama, a bili smo i mlađi, ako ništa drugo, a i lepše je bilo. Dakle, nije ovo priča o tom nekom sentimenatu koji bude emocije, nego je ovo u suštini priča koja nas na pravi način podstiče da razmišljamo o tome koliko različitost i koliko ta specifičnost različitosti na ovom kulturnom području, na kome smo živeli i na kome i danas živimo, je specifična. I to je bilo jako podsticajno. I zato mi se čini da je upravo ta različitost uticala na nas da stvaramo nova dela. Tako je i ovaj roman Kosti i meni dao jednu predivnu mogućnost da se vratimo u prošlost, ali i da ispričamo sve one emocije koje smo svi mi koji smo negde bili u okviru i oko tog rata osećali. Šta smo mi zapravo osećali i šta nam se desilo? I ono što je meni bio

zanimljiv eksperiment u ovoj predstavi jesu glumci. Ja sam sve uzeo mlade glumce. Osim Andrije Kuzmanovića i Branka Jankovića oni su svi na trećoj godini akademije. Dakle, njih četvoro nije doživjelo rat i oni su kroz ovu predstavu prošli kroz sva ona vremena koja smo mi imali i doživeli i koja pamtimosmo kao deo našeg životnog bogatstva.

Uvijek kada se postavlja pitanje kako roman pretočiti u dramski narativ, postaviti ga na scenu, postavlja se i pitanje od koga krenuti. Od lika, od situacije, od karaktera, od svega. Vi to rješavate vrlo jednostavno- pri povjedač je taj koji nosi cijelu igru.

Pa ja sam se tako i rukovodio, s tim što je to bilo izuzetno teško, jer je ovo ustvari monodrama, kao i ceo roman, koji ima više od 300 strana. I onda smo uspeli. I Vladimir Kecmanović, autor tog romana i Kosta Peševski i ja- koji smo radili dramatizaciju, i naravno, glumci, da jedan roman ispričamo na pozorišnoj sceni. Ono što je nama bilo najinteresantnije jeste emocija koja se u tom romanu, od početka do kraja, pronašla i ja sam se onda trudio da napravim dobru predstavu sa mladim glumcima. I to mi je pre svega bila želja da to bude tako upravo sa onom generacijom koja je doživela posledice rata, a nije doživela rat.

Na jednom nivou to i jeste ratna priča, ali na drugom,

to je priča i o odrastanju, prijateljstvu, ali ovo je nadasve jedna ljubavna priča koju pratimo kroz različita razdoblja, a koju u jednoj nujorškoj kafani priča pri-povjedač iz Sarajeva.

Jeste, to je činjenica. Pa postoji ta jedna rečenica u predstavi gdje se kaže „pa šta nam je još ostalo osim ljubavi?“. I radeći ovu predstavu ja sam shvatio da sam živeći ovih svojih 6 decenija, negde izgubio svoju zemlju, ali da je sve ostalo na istom mestu. Da su svi ljudi ostali da žive na istom mestu, da su moji prijatelji ostali na istom mestu. Ja sam jednostavno želeo da napravim upravo tu priču, što bi bilo da se jedan san, naš zajednički, dalje nastavio i ja sam siguran da i ova predstava i mnoge druge predstave i filmovi, a i sve ono što vidamo u poslednje vreme na našem celovitom kulturnom prostoru, doprinosi upravo tome da kultura zapravo na pravi način doprinosi tome da počnemo da razmišljamo da je ovo jedan prostor raznolikosti, različitosti. Svega onoga što ranije, ali i danas stvara jedno kulturno bogatstvo. I mislim da je to prava stvar i da nas na pravi način podstiče da pravimo ovakve predstave.

U prilog ovoj Vašoj priči ide i replika iz predstave- „mi smo glumili život“??!

Jeste. Siguran sam da sam možda i u toj rečenici objasnio suštinu predstave. Mi smo glumili život ili pokušavali da živimo život onako kako smo mi želeli i hteli, a da se upravo ta različitost, koju smo poštivali, odjednom nametnula kao granica koja se pretvorila u rat. I čini mi se da, ako ova predstava treba da dobro funkcioniše širom bivše Jugoslavije, ona treba da predstavlja upravo to bogatstvo koje nam je potrebno. Jednostavno moramo da razmišljamo i o tome da predstava vraća veru u to da možemo i da treba da živimo zajedno, što pokazuje uopšte i kulturni prostor i filmovi i pozorišne predstave i sve ono što se dešava na ovom prostoru, kada je kultura u pitanju.

Šta je zajedničko pri povjedaču u ovoj predstavi, Muratu, ruskom ninaru, francuskoj umjetnici, venezuelanskoj manekenki, japi Jevreju?

To je bila jedna zamisao koja je meni bila jako interesantna. Veliki broj ljudi su izbeglice upravo iz ovih zemalja u kojima jednostavno ne mogu da žive život, slobodno i upravo onako kako oni to žele. I onda jednostavno beže iz svojih zemalja i u tom smislu je sve slično. Dakle, i Meksikanac i Venecuelanka i Rus, svi su oni imali nekakve probleme u svojim zemljama, pa su otišli negde da žive van granica svoje zemlje. I ta bekstva i život u drugim zemljama jeste vaš izbor, ali s druge strane ako to nije vaš izbor, onda ste vi na to naterani i onda vi jednostavno odlazite tamo znajući da vas tamo neće prihvati, ali i sa saznanjem da, ako se vratute, ni tamo vas više ne prihvataju. I to je ona možda najbolnija sudska ljudi sa ovih prostora.

IMAO SAM TREMU PRED GOSTOVANJE U BRČKOM

Razgovarala: Dejana Krstić

Kako je bilo prilagoditi tekst romana „Osama“ Vladimira Kecmanovića tekstu predstave?

Bilo je zapravo vrlo teško, jer roman, koliko god da je kvalitetan, nije baš bio u potpunosti zahvalan za adaptaciju, ali kako smo dugo radili na tome. Moram da kažem da tu postoji i zasluga glumaca. Taj tekst je zavšen nedelju dana pred predstavu. Prvo je bila prva verzija teksta, zatim druga verzija, poslije rad sa glumcima i u toku rada na predstavi, mi smo još nekako štelovali tekst i bio je zapravo jako dug proces, ali je eto, urođio plodom.

Glumci na sceni publiku vode čas u Njujork, čas u bosanskohercegovačku provinciju. Da li je to bilo teško izvesti i kakva je bila saradnja sa glumcima tokom rada na predstavi?

Glumci su bili vrlo otvoreni da to podrže, a imali smo jednu skoro filmsku dramaturgiju na pozorišnoj sceni, jer tu postoje flešbekovi, u romanu i na filmu to jako lako funkcioniše, ali u pozorištu je malo komplikovanije. Međutim, glumci su bili baš otvoreni i nekako smo uspjeli da izguramo sve to i ovo je bio baš jedan kolektivan rad na tekstu, kolektivan rad na dramaturgiji.

Kakve su bile reakcije pisca Vladimira Kecmanovića na predstavi, da li je bilo mnogo mijenjanja teksta?

Ne, pisac je mislio da će biti katastrofa, ali ih je video i rekao ovo je odlično i on je vrlo zadovoljan, veoma voli ovu predstavu.

Predstava zaista drži pažnju, kako ste to uspjeli?

Roman je takav da on ima te povratke u stalnu prošlost, pa u sadašnjost i mi smo nekako to probali da zadržimo. Po meni je duh predstave i romana bila ta kafana u kojoj se taj čovjek ispovijeda tom nekom novinaru i ja sam smatrao da je jako bitno da zadržimo tu kafanu i tog čovjeka koji se ispovijeda i to postoji na sceni, a onda smo kroz to našli način da flešbekovi funkcionišu. Mislim da smo napravili jedan pravi mali podvig, jer raman trpi ovakvu dramaturgiju, film trpi, ali pozorište slabo, a nekako smo došli do toga, uz dug proces rada.

Dobili ste veliki aplauz i ovacije publike, da li je takva reakcija uobičajena ili je to slučaj u Brčkom?

Ovo je bila prva izvedba u Bosni i bilo mi je jako bitno da vidim kakve će biti reakcije, kako će publika reagovati i drago mi je što su tako dobro prihvatali predstavu. I u Beogradu i Novom Sadu je publika dobro reagovala, ali malo sam imao tremu pred ovo gostovanje, jer ovdje se ipak tekst tiče ovog podneblja.

SIGURAN SAM DA JE OD SVEGA ŠTO JE RAĐENO PO MOJIM ROMANIMA OVO NAJBOLJE

Piše: Ivana Pirić

Posljednje natjecateljske večeri Kazališnih susretanja odigrana je predstava "Osama - Kasaba u Njujorku", rađena prema romanu Vladimira Kecmanovića u dramatizaciji Koste Peševskog i Darka Bajića, koji je i redatelj ovog komada. U razgovoru s Kecmanovićem doznajemo detalje o postavci teksta, njegovoj suradnji s tetaraskom ekipom...

Nakon romana *Top je bio vreo*, dolazi i *Osama* kroz lik nesretnog Baje. Živopisnim bosanskim govorom kreirate likove na raskrižju povijesti i sadašnjosti. Koliko u tekstu, koji na početku počinje sretnim daniма sarajevske raje, ima autobiografskih momenata?

Za razliku od prethodnog (*Top je bio vreo*) u ovom romanu nema ništa autobiografsko. Ali, opet s druge strane, pisac kad piše ne može da piše van sebe, znači da ono što piše ili je sam doživeo u neposrednom životu ili je doživeo u pričama drugih ljudi, u onome što je čitao ili o onome što zna. Mnogo toga što je doživeo transponuje u neko drugo vreme i sredinu. Ne posoji roman koji nema autobiografski karakter jer je čovjek ne može da piše o onome što ne zna.

S obzirom na temu u kojoj se povijest ponavlja, kao i ostalih motiva koji dodiruju zbilju, kako biste žanrovske nazvali ovaj komad?

Ova predstava je dobrom delom melodrama i tu je Darko Bajić iskoristio jedan potencijal koji ima moj roman. On se mogao raditi na više načina, ali reditelj se opredelio za melodramu i tome nemam šta da prigovorim. Ja bih se opredelio za neko drugo čitanje, ali onda me možete pitati zašto nisam to radio. Mislim da je njegovo čitanje najbolje, u smislu komunikativnosti za današnju publiku, i na tome sam mu zahvalan jer je napravio prestavu koji je absolutni pozorišni hit.

Imamo živog pisca, živog dramaturga i živog redatelja. Koliko su vaša mišljenja bila suglasna i je li bilo mesta sukoba prijedloga i indikacija?

Verovali ili ne, ali nije bilo sukoba. Pročitao sam prvu Kostinu dramatizaciju i bio sam prijatno iznenaden što je uspeo dužu verziju staviti u realitivno kratku formu drame, a da pri tome uzme sve bitno iz romana, ako izuzmemo dva krupna elementa koja se nisu mogla nigde smestiti. Odgledao sam kratko samo jednu probu i kada je sve bilo završeno, do progona, bio sam oduševljen. Ni je bilo sukoba jer se stvarno nisam petljao u njihov rad.

Koliko se zapravo adaptirani tekst za dramu razlikuje od izvornog teksta romana?

Ova adaptacija se bitno razlikuje od mog dela, ma koliko priča ne odstupa od njega, ali naprsto roman je mnogo veća forma i svaka adaptacija romana je izbor. Mislim da se Darko Bajić vrlo talentovano i inteligentno opredelio za jedno čitanje tog romana, melodramu, a što jako dobro fukcionise. Tu je i Kostino čitanje, i gluma koja je uradena s mnogo entuzijazma i talenta. To što se Darko opredelio za mlade glumce bila je dobitna kombinacija jer su uneli sebe u predstavu. Siguran sam da je od svega što je rađeno po mojim romanima ovo najbolje.

VEŠTO SMO POKUŠAVALI DA SAKRIJEMO NEKE STVARI

Piše: Sanita Jerković Ibrahimović

Posljednje večeri ovogodišnjih Susreta, u predstavi „Osama-kasaba u Njujorku“, u izvedbu Zvezdara teatra Srbije, najviše pažnje gledalaca plijeno je glumac Andrija Kuzmanović kroz svoju ulogu pripovjedača.

Vi ste taj koji cijelo vrijeme vodi igru. Koliko to, kad glumac mora nositi cijelu predstavu, zahtijeva energije i posebni angažman?

Pre svega zahteva veliku odgovornost jer ti ljudi koji vuku celu predstavu oni su kao motor predstave. Imao sam sreću jer su mi kolege u svemu tome pomogle i na tome sam im jako zahvalan. Ljudi mi dolaze i pitaju je li mi naporno jer dva sata ne silazim sa scene, međutim zaigramo se i zaboravimo, i lepo je, tako da bi mogao još dva sata da igram.

Kako na sve to gledaju Vaše kolege?

To su sve moje kolege, osim Branka Jankovića koji je moja generacija, s kojima smo igrali što bi rekli žargon-ski barabar. Oni od nas nisu očekivali da glumimo kao studenti, niti mi od njih da glume kao profesionalci. Našli

smo se na tom profesionalnom nivou, zaista sam ponosan na njih i mogu reći da ovi prostori opet dobijaju dobre glumce.

Za predstavu specifičan je sarajevski govor kojim dva sata neprekidno govorite na sceni.

Iskreno, još na Akademiji, ali i kad sam počeo da se bavim kasnije profesionalno ovim poslom, nisam nikad voleo govoriti dijalekte i akcenti. To sam morao negde da prelomim u sebi i bosanski je negde meni blizak, isto kao i crnogorski. Zajedno sa srpskim su meni to skoro isti jezici samo se drugačije izgovaraju stvari. Neke stvari, iako znajući da nisu autentične, morao sam da ostavim da bi lepše zvučale. A nadam se da nisam mnogo odskočio. Nisam se ni puno trudio. Rođen sam Beogradjanin i taj sarajevski mangupluk i beogradski mangupluk je isti. To

su sve mangupi bivše Jugoslavije, maltene ljudi koji su zajedno išli u vojsku, JNA, koji su imali drugare iz Zadra, Prijedora, Crne Gore, Podgorice, Beograda i svi su nekako zajedno rasli. Nema neke velike razlike, samo je taj bosanski bio u pitanju i nadam se da smo ga bar iole dobro uradili.

Kako ste se pripremali, da li je bilo dosta vježbe?

Dolazila nam je profesorka koja na žalost nije bila meni profesor na Akademiji i radila je sa nama jako puno. Mada kada je došla na prvu probu rekla je da smo maltene 90 posto uradili dobro iako je ona jako zahtevna. Uradili smo toliko jer mislim da je tajna u tome da nađeš srž svakog čoveka kojeg igraš i da nađeš taj mentalitet. A kasnije se onda prevaziđe i ta jezička barijera. Taj sarajevski je meni blizak, gledao sam filmove i predstave, a radio sam i sa Egonom Savinom koji je isto Sarajlija. Dosta Sarajlija sam imao u svom bližem i daljem okruženju. Samo sam se prepustio toj igri i on je došao sam.

Zna li se desiti i poneka jezička greškica?

Kako ne, milion puta se desi. Bolan, bona. Bolan je muško, bona je žensko tu sam isto grešio. Ali večeras nisam imao tremu iako su svi govorili idete tamo, ustvari na Festival tog govornog područja. Zaista nisam imao tremu jer sam od prve replike osetio da publika nije došla ovde da nas osudi i da nam traži greške, već da zajedno uživamo.

Osim jezika šta Vam je još bilo izazov u ovoj predstavi?

Kad sam bio mali odmah sam čuo da je neki rat, a nisam bio pitan ni da li želim da učestvujem u njemu, niti da li volim rat. Svaka normalna osoba ne voli rat i uvek me mnogo bolelo to što se dešavalо. Negde sam ovde nasaо svoju ideju i i čovek sam koji se ne bavi politikom. Smatram da u trenutku da kada moje kolege ili se ja bu-

dem počeo baviti politikom da sam ubio glumca u sebi zauvek.

Samo me zanimaju ljudi, ne politika, niti veroispovest ili boja. Tako me učila moja baka da ne postoji nikakva razlika i meni je Mirsad bio najbolji drug u osnovnoj školi. Razumem da je to neki viši interes ali kao umetnik ću se uvek truditi da se odbranim od toga.

Tokom predstave niti jednom nisam čula ime osobe koju ste glumili.

To smo namerno uradili. Kada pitam Murata kako će se zvati unuk Halide-hanume, on odgovara Bajazit na šta publika misli da sam se šokirao imenom. A ustvari sam se šokirao što mu je dao ime po meni. Darko Bajić i mi u doslihu sa njim, i Kecman kao pisac, i Kosta Peševski koji je radio dramatizaciju vešto smo pokušavali da skrijemo neke stvari da ne idu na prvu loptu. Moja ideja je bila, opet ponavljam, da odbranim čoveka kao postojanje na planeti. Uopšte me ne zanima ko je ko.

Publici ste poznati po ulozi u filmu Montevideo, ulogama u tv serijama. Šta sad trenutno radite?

Radim „Senke na Balkanu 2“gde imam veću ulogu i dosta veći zadatak, iako sam i u prvom delu imao glavnu ulogu. Večeras sam na predstavu došao sa snimanja u knap. To me hrani, jer koliko voliš svoj posao toliko voliš i sebe.

Prvi ste put na našem Festivalu. Koliko Vam znači učešće na ovakvim Festivalima?

Jako mi znači i drago mi je pre svega što nam je ovo prvi Festival i što smo baš sa ovom predstavom došli ovde. Drago mi je i što je publika razumela tematiku. Mnogo njih mi je reklo da je ovo ozbiljan i realan Festival. Osjeti sam večeras energiju publike i da ih nismo razočarali.

LJUBAV ĆE ODRŽATI OVAJ DOBRI SVIJET

Razgovarala: Alma Kajević

Foto: Dejan Đurković

Trudili smo se da bude što manje politike, što manje rata. U tri scene, od početka izbora do pogibije Murata, prolama se politika ali smo se, kažem, trudili da toga bude što manje jer nas to ne zanima. Glavna i jedina tema nam je bila ljubav. Ljubav koja će, nadam se, održati ovaj dobri svijet!

Gledajući predstavu nekako mi se u sjećanje urezala jedna rečenica - "Mi smo samo igrali život". Da li se u ovu rečenicu može sažeti ono što ste tokom dva sata na sceni pokušavali reći?

Da, to je nekako i poruka predstave. Poruka predstave je ljubav. Okupili smo se da pričamo priču o ljubavi u raznim okolnostima i raznim situacijama. Ljubav između čovjeka i žene, ljubav između prijatelja, majke i sina... Mislim da nas je ta tema objedinila da napravimo dobar tim između nas, da stvorimo hemiju i napravimo dobru predstavu za koju se već u Beogradu čulo. Veliko je zadovoljstvo bilo raditi sa profesorom Bajićem, tako iškusnim rediteljem, već na trećoj godini fakulteta. Iva, Amar i ja smo studenti treće godine Fakulteta dramske umetnosti u Beogradu u klasi profesora Dragana Petrovića, dok je naša kolegica Isidora Simjonović student četvrte godine na Akademiji umetnosti kod profesorke Mirjane Karanović. Tu su i Andrija i Branko koji su nam bili kao starija braća, vodili su nas kroz sve ovo, jer iskustvo je na njihovoj strani i nisu nam dozvolili da se polupamo. Bilo je momenata kada smo padali i klonuli u toku procesa, pitali se da li mi to možemo. Oni nam nisu dali i poučeni svojim iskustvom izveli su nas na pravi put.

Koliko je teško bilo pripremati ovu predstavu? Skače-te iz scene u scenu, iz lika u lik?

Jeste, ali zahvaljujući toj hemiji koja je bila među nama dođemo na probu i uradimo dvadeset i nešto strana teksta. Dosta smo vremena proveli za stolom čitajući tekst i u predstavu smo ušli dosta spremni, sa dobrim poznavanjem teksta. To nam je dosta olakšavalo da radimo, spajamo i sklapamo. Vidjeli ste, nema ni jedna promjena, sve je tu, igra se u jednom prostoru a opet svojom igrom dočaravamo različite prostore što je dosta bitno. Da, skačemo iz lika u lik, imamo te strance koji se pomalo provlače i kojima priča svoju priču. Na početku kaže "Ruski, što si me podsjetio na mog Murata" i tako i kreće moje pretapanje u Murata. Vjerovatno dosta ljudi na početku predstave bude zbunjeno, pitaju se šta se dešava ali brzo im, uz pomoć scenskih sredstava, damo ključ tako da prepoznaju kad smo koji lik. Mislim da nije teško za pratiti.

Šta je još, osim te harmonije i hemije među glumcima, bitno kako bi predstava bila dobro iznesena?

Vjerujte da mislim da je samo to bitno. Možete sastaviti šest najpriznatijih glumaca ali to ne mora da znači da će predstava biti odlična. S druge strane, možete da spojite šest ljudi koji imaju hemiju u smislu ljubavi i poštovanja i bude vrhunski. To je jako važno a danas se to dosta gubi. Predstave koje su pretenciozne i od kojih se očekuje da budu velike zapravo to ne budu upravo jer nedostaje harmonije i hemije. Da bi predstava bila dobra mora se poklopiti dosta stvari. Nije lako ali smo vođeni ljubavlju profesora Bajića, Andrije, Branka i nas troje ipak uspjeli. Prosto smo se sklopili kao tim iako možda na početku ne biste rekli da će to biti tako dobra predstava. Mi volimo da je igramo i svaki puta se radujemo. U decembru imamo pet igranja i to nas ispunjava. Osjećamo da ljudi u Beogradu prihvataju predstavu a nadamo se da ćemo moći da igramo i negdje vani. Inače, ja sam iz Trebinja, ovo je moja matična država i volim što sam večeras bio ovdje u Brčkom. Zaista mi je zadovoljstvo što sam ovu predstavu odigrao i pred svojim sunarodnjacima.

Мали Бајо је последица тешког времена |

Миљана Ђурђевић

Ово је чиста прича која није ни на једној страни. Веома је тешко стајати у средини и оправдавати и једне и друге – због тога смо имали велику трему.

Gledajući predstavu nekako mi se u sjećanje urezala jedna rečenica - "Mi smo samo igrali život". Da li se u ovu rečenicu može sažeti ono što ste tokom dva sata na sceni pokušavali reći?

Da, то је некако и порука представе. Порука представе је ljubav. Okupili smo сe да приčамо причу о ljubavi у raznim okolnostima i raznim situacijama. Ljubav između čovjeka i žene, ljubav između prijatelja, majke i sina... Mislim da nas je ta tema objedinila да направимо dobar tim između nas, да stvorimo hemiju i направимо dobru predstavu za koju se već u Beogradu čulo. Veliko je zadovoljstvo bilo raditi sa profesorom Bajićem, tako iškustnim rediteljem, već na trećoj godini fakulteta. Iva, Amar i ja smo studenti treće godine Fakulteta dramske umetnosti u Beogradu u klasi profesora Dragana Petrovića, dok je naša kolegica Isidora Simjonović student četvrte godine na Akademiji umetnosti kod profesorke Mirjane Karanović. Tu su i Andrija i Branko koji su nam bili као starija braća, vodili су нас kroz sve оvo, jer iškustvo je na njihovoj strani i nisu nam dozvolili da se polupamo. Bilo je momenata kada smo padali i klonuli u toku procesa, pitali сe da li mi to možemo. Oni nam nisu dali i poučeni svojim iškustvom izveli су нас на pravi put.

Koliko je teško bilo pripremati ovu predstavu? Skače-te iz scene u scenu, iz lika u lik?

Jeste, ali zahvaljujući toj hemiji koja je bila među nama dodemo na probu i uradimo dvadeset i nešto strana teksta. Dosta smo vremena proveli за stolom čitajući tekst i u predstavu smo ušli dosta spremni, sa dobrim poznavanjem teksta. To nam je dosta olakšavalo da radimo, spajamo i sklapamo. Vidjeli ste, nema ni jedna promjena, sve je tu, igra se u jednom prostoru а opet svojom igrom dočaravamo različite prostore što je dosta bitno. Da, skačemo iz lika u lik, imamo te strance koji se pomalo provlače i kojima priča svoju priču. Na početku kaže "Ruski, što si me podsjetio na mog Murata" i tako i kreće moje pretapanje u Murata. Vjerovatno dosta ljudi na početku predstave bude zbunjeno, pitaju сe шta se dešava ali brzo im, uz pomoć scenskih sredstava, damo ključ tako da prepoznaju kad smo koji lik. Mislim da nije teško za pratiti.

Šta je još, osim te harmonije i hemije među glumcima, bitno kako bi predstava bila dobro iznesena?

Vjerujte da mislim da je само то bitno. Možete sastaviti šest najpriznatijih glumaca ali to ne mora da znači da će predstava biti odlična. S druge strane, možete da spojite šest ljudi koji imaju hemiju u smislu ljubavi i poštovanja i bude vrhunski. To je jako važno a danas se to dosta gubi. Predstave koje su pretenciozne i od kojih se očekuje da budu velike zapravo to ne budu upravo jer nedostaje harmonije i hemije. Da bi predstava bila dobra mora se poklopiti dosta stvari. Nije lako ali smo vođeni ljubavlju profesora Bajića, Andrije, Branka i nas troje ipak uspjeli. Prosto smo se sklopili kao tim iako možda na početku ne biste rekli da će to biti tako dobra predstava. Mi volimo da je igramo i svaki puta se radujemo. U decembru imamo pet igranja i to nas ispunjava. Osjećamo da ljudi u Beogradu prihvataju predstavu а nadamo сe да ћemo moći da igramo i negdje vani. Inače, ja sam из Trebinja, ово је моја матична држава и volim što sam večeras bio ovdje u Brčkom. Zaista mi je zadovoljstvo što sam ovu predstavu odigrao i pred svojim sunarodnjacima.

NISAM STIZALA DO ULOGA, ONE SU STIZALE DO MENE!

Piše: Ivana Pirić

Ljubav, predanost i radoznalost prema poslu koji volimo vjerni su pokazatelji da profesija i rad ne umaraju niti to zapravo mogu. Usپoredi li se ljubav Svetlane Bojković prema teatru i filmu, daske koje život znače ipak ostaju njena prva i najveća ljubav jer je izravan kontakt između glumca i publike, posredstvom teksta nezamjenjiv doživljaj kakav samo glumac može doživjeti. Sve ovo smo mogli čuti sinoć u susretu Svetlane Bojković i Brčaka.

Uz moderatorsku palicu Danijele Regoje, prof. dr. Srđan Vukadinović predstavio je glumičin stvaralački rad kroz publikaciju „Svetlana Bojković - Diva na sceni i van nje“.

„Svetlana Bojković je višestruko nagrađivana glumačka diva, i više od glumice, ona je ličnost koja plijeni, njene predstave se modeluju prema njenom liku, jer glumačku energiju usmjerava u uspjeh predstave“, kaže Vukadinović, naglašavajući da je je njena profesionalnost u ravni s uvjerljivim likovima koje igra.

Mi smo je pitali što joj je obilježilo karijeru, na što nam je odgovorila jednom riječju – ljubav. „Obeležila je i moja prednost prema glumi, i to što se nisam umorila, i sto sam radoznala u pregledanju ovog nepreglednog polja“, ističe glumica, prisjećajući se mnogih odigranih teatarskih uloga (Jovanke u predstavi „Pučina“ ili Madam San Žen u istoimenom komadu) kao i uloge u filmu „Film Pas koji je volio vozove“.

U razgovoru s posjetiteljima glumica je naglasila i to da su joj filmske uloge pomogle u stjecanju popularnosti, ali da ipak više voli tetar. „Kad snimate imate komunikaciju s kamermanom, ali to nije publika u teataru gde

vodite priču i gde se dešava razmena energije između vas i žive publike“, kaže glumica podsjećajući nas da joj roditelji nisu bili oduševljeni izborom profesije, ali da su na kraju to ipak prihvatali.

S obzirom da je i njena kećerka Katarina Žutić krenula majčinim stopama, Bojkovićeva kaže da joj je od prvog dana bila podrška, ali da je mnoga njena igranja na početku doživljavala s tremom koja je vremenom menjavala.

Glumica se prilikom druženja dotakla pitanja uloga navodeći da se često plašila određenih uloga, ali da su one na kraju znale biti najbolje: „Za glumačko iskustvo potrebno je vreme. Nisam stizala da poželim neku ulogu, one su stizale do mene. Mladi glumci nisu vraćali uloge, jer se zanat morao peći“.

Što još reći za ovu divu, osim da je ostvarena kao glumica, žena čija se teatarska afirmacija uloga vezala za velika ženska imena slavenskih krugova. Mi joj kao glumici vjerujemo, jer ona ne kamuflira poistovjećenost s likom, nego postaje lik i kao takva ostaje među gledateljima upamćena. Mi joj vjerujemo, a da je ne pitamo previše, s dubokom naklonošću prema njenom daru.

VISOKO KREIRANA SCENSKA ENERGIJA SVETLANE BOJKOVIĆ

Piše: Srdjan Vukadinović

Na Akademiji za pozorište, film, radio i televiziјu u Beogradu Svetlana Bojković je diplomirala 1970. godine. Ostvarila je brojne uloge u kazalištu, na filmu i televiziji, među kojima treba naglasiti sljedeće: "Pas koji je voleo vozove" (1977), "Druga žena" (1981), "Halo Taxi" (1983) " Bolji život" (TV serija) (1987-1991), "Smrt gospođe ministra" (TV) (1991), "Happy people" (TV serija) (1993-1996), "Porodično blago" (TV serija) (1998 -2001).

Na Filmskom festivalu u Puli (1978) Svetlana Bojković je osvojila Zlatnu arenu za ulogu u filmu „*Pas koji je voleo vozove*“ , a 2003. godine postala je prvi dobitnik prestižne nagrade „Žanka Stokić“ za scensku umjetnost.

Filmografija Svetlane Bojković broji osamdeset i jedno filmsko ostvarenje. Od filmova u kojima je igrala treba, pored ostalih, pomenuti sljedeće: "Jednodnevna ljubav" (kratki film-1969), "Omer i Merima (1970), "Đido"

(1970), "Rođaci" (1970), "Gospodine Dolar (1974), "Zakletva" (1974), "Pučina" (1978), "Igraj za dvoje" (1978), "Tri sestre" (1982), "Sumrak" (1983), "Halo taxi" (1983), "Vukovar, jedna priča" (1994), "Jedna ljetnja noć" (2015), "Nije kriv ili nevin: Žanka Stokić" (2017), "Mamini sinovi" (2017), i drugi.

Televizijske serije, TV filmovi i TV drame u kojima je igrala Svetlana Bojković su, takođe, brojne. Više ih je od trideset, a neke od njih su: "Jednog dana moj Jamele" (1967), "Pod staklenim zvonom" (1968), "Veliki izumitelj" (1973), "Pozorište u kući" (1973), "Dimitrije Tucović" (1974), "Povratak pisaca" (1978), "Bolji život" (1987 – 1989), i druge.

U Jugoslovenskom dramskom pozorištu u Beogradu Svetlana Bojković je, između ostalih, odigrala i sljedeće uloge: Anabela – „Afera nedužne Anabele“ ; Vlastelinka Niza – „Mudra glupača“ ; Pevačica – „Zabavna muzi-

ka“ ; Draginja – „Protekcija“ ; Devojka – „Reči Biblije“ ; Dušica – „Kad su cvetale tikve“ ; Ana Dembi – „Kin ili Košmar i genije“ ; Fatima – „Omer i Merima“ ; Melibeta – „Celestina“ ; Himena – „Sid“ ; Jelisaveta – „Jelisaveta kneginja crnogorska“ ; Ela – „Mister Dolar“ ; Ledi Vindermir – „Lepeza ledi Vindermir“ ; „Za kim zvono znoni“ ; Rouz Cons – „More“ ; Heda Tesman – „Heda Gabler“ ; Ana – „Mravinjak“ ; Pegi Grant – „Naslovna strana“ ; Jovanka – „Pučina“ ; Filipova čerka – „Trilogija o letovanju“ ; Giacinta – „Trilogija o letovanju“ ; Kristina – „Brisan put“ ; Maruša – „Sumrak“ ; Zulma – „Nahod Simeon“ ; Maša – „Tri sestre“ ; Ala Vadimovna – „Zojkin stan“ ; Rina – „Pokojnik“ ; Nadežda Petrović – „Valjevska bolnica“ ; Luj Veliki – „Molijer, još jedan život“ ; Raisa Pavlovna Gurmška – „Šuma“ ; Gospoda Pernel – „Tartif“, i mnoge druge.

Veliki broj uloga Svetlana Bojković je ostvarila i na sceni Pozorišta Atelje 212 u Beogradu. Igrala je u sljedećim predstavama: Siri fon Esen Strindberg – „Noć tribada“ ; Sofija – „Noć tribada“ ; Dženi – „Prosjačka opera“ ; Filumena Marturano – „Filumena Marturano“ ; Mamajeva – „Kola mudrosti dvoja ludosti“ ; Milica Pavlović – „Lagum“ ; Kraljica Elizabeta – „Marija Stjuart“ ; Džilijan – „Bračna igra“ ; Vera – „Audijencija/Vernisaž“ ; Ana Petrovna Vojniceva – „Divlji med“ ; Džesika – „Mala ljubav za mene ili šta plasi Vinsenta Prajsa?“ ; Rut Štajner – „Sabrane priče“ ; Viki – „Everyman & Savko“ ; Vera – „Bli“, i druge.

Ostvarila je Svetlana Bojković nekoliko uloga i na sceni beogradskog Narodnog pozorišta, među kojima se ističu sljedeće kreacije: Kraljica Natalija – „Konak“ ; Katarina – „Madam San Žen“ ; Aleksandra Pavlovna – „Anfisa“ i Žozefina – „Napoleon“.

Brojni su nastupi Svetlane Bojković na kazališnim festivalima širom južnoslovenskog prostora. Učestvovala je Svetlana Bojković na XXIII Susretima pozorišta / kazališta (2006) sa banjalučkom predstavom „Gospođa ministarka“ od Branislava Nušića. Na Sterijinom pozorju je učestvovala značajan broj puta, kao i na festivalima: Dani „Zorana Radmilovića“, „Vršačka pozorišna jesen“, „Joakim – festu“, Festivalu monodrame i pantomime u Zemunu, i još mnogo drugih.

Igrala je Svetlana Bojković na teatarskim scenama komade čiji su autori najznačajniji pisci, kako oni klasike, tako i južnoslovenskog prostora. Među djelima klasike treba izdvojiti djela autora kao što su: Žan Anuj, Edvard Bond, Bulgakov, Čehov, Molijer, Karlo Goldoni, Vaclav Havel, Ernest Hemingvej, Henrik Ibzen, Edvard Olbi, Ostrovske, Žan Pol Sartr, Fridrih Šiler, Oskar Vajld, i mnogi drugi.

I u djelima najznačajnijih južnoslovenskih autora ostvarila je uloge Svetlana Bojković. To su prije svih: Miloš Crnjanski, Dobrica Čosić, Dušan Jovanović, Veliimir Lukić, Ranko Marinković, Dragoslav Mihailović, Branislav Nušić, Vida Ognjenović, Borislav Pekić, Jovan Sterija Popović, Goran Stefanovski, i drugi.

Najveća rediteljska imena južnoslovenskog prostora potpisuju režije kazališnih komada u kojima je igrala Svetlana Bojković. Treba pomenuti samo neke od njih: Miroslav Belović, Dimitrije Đurković, Minja Dedić, Ljubomir Draškić, Boro Drašković, Dušan Jovanović, Ivica Kunčević, Paolo Mađeli, Milenko Maričić, Dejan Mijač, Mata Milošević, Vida Ognjenović, Egon Savin, Bojan Stupica, Mira Trailović, i mnogi drugi.

Gotovo da nema glumačkog protagonisti koji nešto znači u južnoslovenskom glumištu, a da nije igrao u pozorišnim predstavama u kojima je uloge ostvarila i Svetlana Bojković. Neki iz te glumačke plejade su: Mira Banjac, Ivan Bekjarev, Aleksandar Berček, Ljiljana Blagojević, Petar Božović, Voja Brajović, Marija Crnobori, Branko Cvejić, Svetozar Cvetković, Adem Čejvan, Stojan Dečermić, Bogdan Diklić, Maja Dimitrijević, Slobodan Đurić, Predrag Ejduš, Rahela Ferari, Nebojša Glogovac, Miša Janketić, Mirjana Karanović, Petar Kralj, Miodrag Krivokapić, Toni Laurenčić, Žarko Laušević, Branislav Lečić, Predrag Manojlović, Dragan Mićanović, Dragan Nikolić, Miodrag Petrović Čkalja, Raša Plaović, Branko Pleša, Seka Sabljić, Nikola Simić, Slavko Simić, Bata Stojković, Mira Stupica, Ljuba Tadić, Bora Todorović, Aljoša Vučković, Stevo Žigon, i mnogi, mnogi drugi.

Kada se gleda bilo koja pozorišna predstava u kojoj glumi Svetlana Bojković, ima se osjećaj da se ista sceniski modeluje prema njoj i njenom glumačkom habitusu. Ali, to je samo naizgled tako zbog dubine poniranja u lik sa kojom Svetlana Bojković veže, zapravo, dramaturšku radnju na veoma dopadljiv, prijemčiv i upečatljiv način. I pored, mnoštva karaktera u predstavi, zahvaljujući njenom sofisticiranom načinu kreiranja role predstava koja duboko nosi njen glumački pečat je iznijeta na pozornicu.

Kada se zagrebe duboko ispod površine kreirane uloge nije teško uočiti da su zapravo svi likovi Svetlane Bojković i djelovi njene ličnosti. Ona prema likovima koje tumači pokazuje osjećanje i nježnost. Može se i ne gledati u mali ili veliki ekran ili na pozornicu, a da se primijeti da je po načinu glume sa kojom se demaskira toliko, danas, prisutno licemjerje u društvu i stavlja se protagonist na stranu slobode to rola koju ostvaruje Svetlana Bojković. Već prva izgovorena rečenica Svetlane Bojković na sceni pokazuje strogo kontrolisanu visoku kreiranu i kanalisanu scensku energiju koja je glumački bojena dušom, emocijom, razumijevanjem i visokom dozom uvjernjivosti i profesionalizma.

Glumačka igra Svetlane Bojković u svakoj novoj inscenaciji donosi nešto novo. Koliko god reditelji i drugi učesnici scenskog projekta insistirali na nečemu svome sa pojavom Svetlane Bojković taj komad ili scenska izvedba dobija njen autentično i samo njen obilježje. Ona svojim tumačenjem uloge pomaže osavremenjavanju i angažmanu predstave zbog čega je i približava gledaocu i ostalim posmatračima i tumačima kazališnog djela.

KATARZIČNA DRAMA „OSAMA...“ O TRAGIČNOJ LJEPOTI NESTANKA BALKANA

Pripremio Suvad Alagić

Zadnje večeri 35. Festivala drame u Brčkom izvedena je predstava „Osama- Kasaba u Njujorku“, Zvezdara Teatara iz Beograda. Predstava je nagrađena dugotrajnim aplauzom zbog više elemenata koji je tvore, teksta Vladimira Kecmanovića, dramatizacije Koste Peševskog i Darka Bajića, svih glumaca koji su izgarali na sceni stvarajući dramsko-glumačku magmu koja se od početka do kraja igranja predstave stopila sa publikom u brčanskom Domu kulture. Ovo je predstava koja nikoga ne ostavlja ravnodušnim, tema je mitska a naša, jugoslovenska, bosanska, srpska, hrvatska, makedonska, balkanska i na bolan, razarajuće tačan način govori o nama, našem brisanju i gubljenju pojedinačnih i kolektivnih identiteta, pojedinaca i naroda, društva u cijelini, osipanju, nestajanju, kanceru ovog neizlječivog društva, našoj propasti. Kao jedina alternativa, nakon svih ratova nekad, sad i ubuduće, jedina oaza gdje se mi, i živi i mrтvi, još možemo pronaći je san, jesu uspomene, jeste tuga, bol i očaj, snatrenje u besmislenom lebdenju u nekom zaboravljenom kutku svemira. a to sve skupa porađa, dramu, porađa tekst, porađa glumca, publiku, sve, porađa umjetnost.

Nakon predstave održan je Okrugli sto, čiji je moderator i voditelj bio Dževdet Tuzlić, urednik programa za kulturu na BHT. Svi okrugli stolovi nakon igranja predstava u Domu kulture u takmičarskom dijelu Susreta su bili popunjeni, ovaj je bio krcat. A suza kod publike, suza nije manjkalo ni za vrijeme igranja predstave, a neviđena je ljepota tragičnih prizora i dokaz šta sve može pozorište koje zna, su i suze nekih od protagonistova stola. Predstava je toliko uzbukala emocije kod svih, da se slobodno može izreći konstacija da je pozorišni projekat Zvezdara Teatra iz Beograda, katazična drama.

Kosta Peševski, dramatizacija teksta:

OSAMA je roman koji ima jedan ozbiljan veliki epski potencijal, sličan onome kao što je grčka ILIJADA ili

PROHJALO S VIHOROM; i pre svega, predstavlja neku našu verziju tih dela i taj epski potencijal je ono što nas je zapravo vuklo da istrajemo u pisanju dramatizacije za ovu predstavu. Ono što je osnova romana je ispovest čoveka koji je otisao negdje u centar sveta, gde je potpuni stranac i potpuni tuđin i nikom potreban, ali gdje živi u svojim uspomenama i svom sećanju. U tome smo prepoznali potencijal za buduću predstavu i predstava se cela zapravo vrti oko toga. O čoveku koji živi u svojim sećanjima i koji ih oživljava.

Nikola Šimić Tonin, kazališni kritičar:

Toliko je toga sažeto unutar predstave, tako da na nekim trenucima teško i možemo pohvatati sve, kada se predstava nalazi u onom dijelu u Njujorku, pa vraćanje

opet u Bosnu, ubijaju oni snimci nedavnoga rata. Toliko je emocije, toliko se u nekim momentima teško valja i sama predstava, stekne se dojam da se gubi ritam, jer se toliko množe emocije. Ovaj završni dio na predstavi me podsjetio na završni dio romana Mlakića „Živi i mrtvi“ koji se isto dotiče ovih nedavnih događanja. Posebno me oduševilo i ne znam kad sam zadnji put čuo pjesmu od Vajte koja je bila na Evroviziji. Čini mi se peto ili šesto mjesto, tako da ovo nije bila samo pjesma, ona nam je vratila i neko vrijeme, vrijeme kad je bilo ljubavi. Ovo zadnje vrijeme, vrijeme je vrijeme je bola, vrijeme je trvenja, vrijeme je jedne Bosne za koju nismo vjerovali da će biti takva u tom obliku. Međutim nije to slučaj samo sa Bosnom. Cijeli nekako Region je u pokretu, u pokretu odlaska, iz Hrvatske u koju se dolazi, isto se odlazi. Neki dolaze nama a mi iz Hrvatske odlazimo onima gore. Austrija, Njemačka. Nažalost, oduvijek se je odlazio sa ovih prostora, posebno iz Hrvatske. Sada nam odlaze cijele obitelji bez želje da se nekad vrate.

Boris Marić:

Ženu ste mi rasplakali bukvalno, tu je do mene, a ja sam bio na rubu suza, ali sam izdržao, izdržao sam da i ja ne zaplačem. Ja sam 1981. godište, ali te neke pojedine scene tačno prepoznajem, ali i predstava sveukupno, utisak je jako dobar, i ostavlja dubok trag i pečat, a pošto sam ja emotivac, i taj pečat na mene ostavlja utisak, potrebu tjeranja na razmišljanje. Ključne riječi koje bih ja upotrijebio za ovu predstavu su nostalgija, kajanje i ljudskost.

Miroslav Obradović:

Temu o kojoj ste pričali pamtim i mogu vam reći da ste

me dirnuli jako sa igrom. U početku mi je na trenutke malo smetalo što ne vidim veći rez između ovog i onog vremena. Međutim, kako je predstava odmicala meni je to vidljivo na dijelu stavljanja ruke u džep i vađenja šibice. Čak bi mi i smetalo da je bio jači rez. I scenografija je bila dobra, igra od početka do kraja, dva sata nisam utrnuo, ne sećam se da sam sedeo jer sam lebdeo zajedno sa vama negde na sceni. Zaista je sve bilo fantastično, i tekst...ma sve je bilo extra na ovoj predstavi koju ste nam doveli u Brčko, i na suzama, onim pravim suzama koje su nagrada za ovu dramu.

Dr. Anto Basić:

Vi ste zapravo pogodili u sridu. Vi ste pogodili publiku. Ja vjerujem da je bila trećina, mislim na ove naše Brčake, pa i ja, sebe tu sam našao, trećina nas je bila dirnuta i pogodjena ovom velikom kazališnom predstavom. Utoliko je ta predstava dojmljivija. Ja sam prvo mislio da je to moglo biti i kraće, ali poslije malo dužeg mišljena ne bi valjalo. Eto, hvala vam veliko za cijelu predstavu.

Miljana Đurđević:

Od mene zaista jedno veliko hvala. Vratili ste me u neko vrijeme koje je iza nas ali koje smo živjeli. Pogodili ste me na dva načina i raspakali ste me, vratili ste me u one dane kad sam zaista bila srećna. Ja sam zaista kad je rat počeo imala onoliko godina koliko su imali Murat i Milica kad je počeo rat u Sarajevu. Studirala sam u Sarajevu, vratili ste me u Sarajevo, vratili ste me u moju mladost, u te studentske dane i sve ono što smo mi proživjeli i što smo kasnije preživljivali u ratu i sve to kasnije. I zaista ste donijeli u predstavi sve onako kako je to bilo. Hvala vam još jednom i želim vam puno sreće.

ЧАРОЛИЈА ЈЕ ЗАВРШЕНА

Пише: Предраг НЕШОВИЋ

„Бити савремен је, пре свега, питање храбрости јер не значи само способност за упрт поглед у мрак епохе, него и опажање светlostи у том мраку...”
Ђорђо Агамбен, филозоф

Овогодишња позоришна чаролија *Сусрети позоришта/казалишта Брчко Дистрикт* вечерас спуста своју завесу. У прохладним новембарским данима и ове године љубитељи позоришта пратили су на свој начин особена, а препознатљива позоришна дешавања из Сарајева, Зенице, Тузле, Бање Луке, Загреба, Београда и Сомбора. Могли смо да упознамо кодове неког прошлог времена, времена од кога имамо што научити, да упознамо тај осебујни свет јединственог духа и културе, тај необични судар цивилизација, обичаја и култура, и на крају, вековног суживота на овим просторима, на коме нам и данас завиде нормални људи.

Чаролија *Сусрети позоришта/казалишта* – установљена је пре (само) четрдесет пет година са жељом и намером, да у осам новембарских дана домаћој пу-

блици приушти чари и лепоту позоришта у пуном смислу те речи. Данас с поносом можемо да кажемо да је оснивање *Сусрета...* био прави културни потез, да је врло позитивно изненадио и обрадовао позоришну публику у овом граду. Колико је публика прихватила овај фестивал говори и чињеница да је висока посећеност свим представама.

Позоришни миље града Брчког и фестивалско дешавање ових новембарских дана, овако замишљено и конципирано, сигуран сам да хоће битно утицати, и на један посебан уметнички начин валоризовати културну баштину не само овог града, већ и целог Региона.

Влади Брчко Дистрикта припада организација ове чаролије, како по праву заслуга због баштињења обичаја и традиције, тако и по оствареној продукцији у

посљедњих 35 година. Ако је Влада Брчко Дистрикта била покретач и продуцент ових позоришних *Сусрети...*, ако је отворила ту шкрињу препуну позоришне уметности, ако је ова чаролија настала и стасала, и много даље од Брчког позната, онда је право и логично да је и ове године организовала свој фестивал: *35-ти Сусрети позоришта/казалишта Брчко Дистрикт 2018.*

Брчко ових дана није био само географија. Границе му нису уцртане ни у простору ни у времену. Брчко није историја већ трајање. Брчко је мозаик прошлости и садашњости. И није Брчко свој фестивалски идентитет створио само у оквиру својих границана, већ много шире и дуже и на север и на исток и на запад. Био је и јесте свет за себе, али и јесте и средиште позоришног света одакле се поклоницима и професији театра презентује на фестивалски начин један осебујан и посебан вид позоришног стваралаштва, стваран од настанка театра до данас, дакле од античке трагедије до данашње модерне драме.

Оно, што је сигурно, да су *Сусрети...* ухватили чврсто своје корене у културном миљеу града Брчког и захваљујући пре свега организатору, публици, селектору и жирију који је награђивао представе и глумце искључиво сходно свом виђењу, без иједне тамне мрље на свом раду, што иначе прати већину фестивала.

Сусрети... су понос Брчког и пример како једна средина високо вреднује позориште. Кредо *Сусрети...* је: не бирати представе које се допадају селектору, афирмишу само оно што је његов укус, већ знањем и истукством бирати представе које ће публици пружити могућност да о суштинским питањима егзистенције размишља кроз пуноћу, лепоту различитих поетика, приступа позоришном изразу. Овогодишњи фестивал је проблематизовао појам савремености.

Ја знам да театр не може свет пробудити, али знам да театр може учинит да нам тај свет буде лепши, а живот угоднији. Верујем и знам да и публика верује да је позориште моћније од живота. Прича која нас се тиче!

Као позоришни стваралац, желим да изразим захвалност и поштовање оснивачу што предано негује *Сусрете позоришта/казалишта*, што их чува и уздиже као вредност по којој се Брчко истински потврђује као град. Само град који високо вреднује позоришну уметност и културу може да приређује својим грађанима и свим оним који као путници дођу, да уживају у величанственој ПОЗОРИШНОЈ ЧАРОЛИЈИ.

ЧЕСТИТАМ!

NAGRAĐENE PREDSTAVE XXXV SUSRETA KAZALIŠTA/ POZORIŠTA BRČKO BRČKO DISTRIKT BIH

Na 35. Susretima kazališta/pozorišta BiH u Brčkom, održanim od 15.11. do 24.11.2018. godine, stručni žiri u sastavu:

1. Senad Bašić, redovni profesore Glume iz Sarajeva
2. Danica Maksimović, diplomirana glumica iz Beograda
3. **Ivo Gregurević**, glumac iz Zagreba

donio je sljedeću Odluku:

I. Nagrade pozorištima iz BiH

Nagrada za najbolju mladu glumicu, jednoglasno, dodjeljuje se Nataši Perić za ulogu Dragane Matić u predstavi „Naši dani“ u produkciji Narodnog pozorišta RS.

Nagrada za najboljeg mladog glumca, jednoglasno, dodjeljuje se Nusmiru Muharemoviću za ulogu Gavre u predstavi „Ravna ploča“ u produkciji Bosanskog narodnog pozorišta Zenica.

Nagrada za muziku, jednoglasno, dodjeljuje se Denisu Hadžić za predstavu „Posljednja ljubav Hasana Kaimije“ u produkciji Narodnog pozorišta Tuzla.

Nagrada za kostim, jednoglasno, dodjeljuje se Tatjani Radišić za predstavu „Naši dani“ u produkciji Narodnog pozorišta RS.

Nagrada za scenografiju, jednoglasno, dodjeljuje se Hariju Ejuboviću za predstavu „Posljednja ljubav Hasana Kaimije“ u produkciji Narodnog pozorišta Tuzla.

Nagrada za najbolju žensku ulogu, jednoglasno, dodjeljuje se Gordani Boban za ulogu Delfe u predstavi „Ravna ploča“ u produkciji Bosanskog narodnog pozorišta Zenica.

Nagrada za najbolju mušku ulogu, jednoglasno, dodjeljuje se Ljubiši Savanoviću za ulogu Drago Ćuk u predstavi „Naši dani“ u produkciji Narodnog pozorišta RS.

Nagrada za najbolju režiju, dodjeljuje se Goranu Damjančiću za predstavu „Posljednja ljubav Hasana Kaimije“ u produkciji Narodnog pozorišta Tuzla.

Nagrada za najbolji dramski tekst bosansko-hercegovačkog savremenog pisca, Statua Zlatno pero, jednoglasno, dodjeljuje se Željku Stjepanović za predstavu „Naši

dani“ u produkciji Narodnog pozorišta RS.

Nagrada za najbolju predstavu „Zlatna statua vijećnice i grada Brčkog“, jednoglasno, dodjeljuje se predstavi „Naši dani“ u produkciji Narodnog pozorišta RS Banja Luka.

II. Gran pri nagrade (Nagrade za sve učesnike)

Gran pri Susreta za najbolju žensku ulogu, jednoglasno, dodjeljuje se Gordani Boban za ulogu Delfe u predstavi „Ravna ploča“ u produkciji Bosanskog narodnog pozorišta Zenica.

Gran pri Susreta za najbolju mušku ulogu, jednoglasno, dodjeljuje se Andriji Kuzmanoviću za ulogu Priopredavača u predstavi Osama Kasaba u Njujorku u produkciji Zvezdara teatra.

Gran pri susreta za najbolju predstavu u cjelini i Statua Gran pri Susreta“ dodjeljuje se predstavi „Posljednja ljubav Hasana Kaimije“ u produkciji Narodnog pozorišta Tuzla

NAGRADE ŽIRIJA PUBLIKE

Na 35. Susretima kazališta/pozorišta BiH u Brčkom, žiri publike u sastavu:

1. **Dr. Anto Basić**,
2. **Anel Šuvalić**,
3. **Šefko Kaloper**,
4. **Mladen Perišić**
5. **Neda Kozomara**

Odlučio je da se Nagrada za najbolju žensku ulogu, dodjeli Miljki Brđanin za ulogu Koviljke u predstavi „Naši dani“, autora Željka Stjepanovića u produkciji Narodnog pozorišta RS.

Nagradu za najbolju mušku ulogu osvojio je Dražen Pavlović za ulogu Budalina Tale u predstavi „Posljednja ljubav Hasana Kaimije“, autora Derviša Sušića u produkciji Narodnog pozorišta Tuzla.

Nagrada za najbolju predstavu u cjelini pozorišta/kazališta iz BiH, dodjeljena je predstavi „Posljednja ljubav Hasana Kaimije“ autora Derviša Sušića i reditelja Gorana Damjančića u produkciji Narodnog pozorišta Tuzla.

XXXV SuSrete pozorišta/kazališta Brčko

pratili su za Vas:

Almir Zalihić

Mladen Bičanić

Nataša Gvozdenović

Danijela Regoje

Miljana Đurđević

Suvad Alagić

Sanita Ibrahimović
Jerković

Elvis Ljajić

Ivana Pirić

Alma Kajević

Predrag Nešović

Srdjan Vukadinović

Dejana Krstić

Nikola Šimić Tonin

REDAKCIJA BILTENA 35. SUSRETA POZORIŠTA / KAZALIŠTA BIH

Glavni i odgovorni urednik: Jakov Amidžić;

Urednik: Almir Zalihić; Tehnički urednik: Igor Jeremić

Članovi redakcije: Dejana Krstić, Sanita Jerković-Ibrahimović, Alma Kajević, Dušan Radovanović, Elvis Ljajić, Samir Tukulj, Miljana Đurđević, Željko Lazarević, Mladen Bičanić, Dževida Hukičević, Predrag Nešović, Nikola Šimić Tonin Ivana Pirić, Danijela Regoje, Dževdet Tuzlić, Suvad Alagić, dr.sc. Srdjan Vukadinović, Slobodanka Ristanić;

Fotograf: Dejan Đurković;

Izdavač: Vlada Brčko distrikta BiH – Odjel/ Odjeljenje za privredni razvoj, sport i kulturu;

Za izdavača: Pero Gudeljević

Štampa: "Gama" Brčko; Tiraž: 1000 primjeraka

RAVNA PLOČA

(PRAIZVEDBA BH. AUTORA)

autor *Dragan Komadina*

reditelj *Lajla Kaikčija*

Bosansko narodno pozorište

Zenica, BiH

POSLJEDNJA LJUBAV HASANA KAIMIJE

autor *Derviš Sušić*

reditelj *Goran Damjanac*

Narodno pozorište

Tuzla, BiH

KAD BI SOMBOR BIO HOLIVUD

inspirisano tekstrom *Radoslava Dorića*

autor *Kokan Mladenović*

reditelj *Kokan Mladenović*

Narodno pozorište

Sombor, Srbija

GOVORI GLASNIJE!

(PRAIZVEDBA BH. AUTORA)

autor *Bobo Jelčić*

reditelj *Bobo Jelčić*

Satirično kazalište Kerempuh,

Zagreb, Hrvatska

NIČIJI SIN

autor *Mate Matišić*

reditelj *Marko Misirača*

Beogradsko dramsko pozorište,

Beograd, Srbija

NAŠI DANI

(PRAIZVEDBA BH. AUTORA)

autor *Željko Stjepanović*

reditelj *Jug Radivojević*

Narodno pozorište RS,

Banja Luka, BiH

JEDVANOSIMSBOAKALOMISTOBO

(PRAIZVEDBA BH. AUTORA)

autori *Nejra Babić i Aleš Kurt*

reditelj *Aleš Kurt*

Sarajevski ratni teatar,

Sarajevo, BiH

OSAMA - KASABA U NJUJORKU

(PRAIZVEDBA BH. AUTORA)

autor *Vladimir Kezmanović*

reditelj *Darko Bajić*

Zvezdara teatar,

Beograd, Srbija

KONCERT U ČAST POBJEDNIKA Jovan Kolundžija sa pratnjom

15. XI

16. XI

17. XI

18. XI

19. XI

20. XI

21. XI

22. XI

23. XI

РАВНА ПЛОЧА

(ПРАИЗВЕДБА БХ. АУТОРА)

ауттор *Драган Комадина*

редитељ *Лајла Каикчија*

Босанско народно позориште

Зеница, БиХ

ПОСЉЕДЊА ЉУБАВ ХАСАНА КАИМИЈЕ

ауттор *Дервиш Сушић*

редитељ *Горан Дамјанац*

Народно позориште

Тузла, БиХ

КАД БИ СОМБОР БИО ХОЛИВУД

инспирисано текстом *Радослава Дорића*

ауттор *Кокан Младеновић*

редитељ *Кокан Младеновић*

Народно позориште

Сомбор, Србија

ГОВОРИ ГЛАСНИЈЕ!

(ПРАИЗВЕДБА БХ. АУТОРА)

ауттор *Бобо Јелчић*

редитељ *Бобо Јелчић*

Сатирично казалиште Керемпух,

Загреб, Хрватска

НИЧИЈИ СИН

ауттор *Маме Матишић*

редитељ *Марко Мисирача*

Београдско драмско позориште,

Београд, Србија

НАШИ ДАНИ

(ПРАИЗВЕДБА БХ. АУТОРА)

ауттор *Жељко Стјепановић*

редитељ *Југ Радивојевић*

Народно позориште РС,

Банја Лука, БиХ

ЈЕДВАНОСИМСОБОАКАЛОМИСТОБО

(ПРАИЗВЕДБА БХ. АУТОРА)

ауттори *Нејра Бабић и Алекс Курт*

редитељ *Алеш Курт*

Сарајевски ратни театар,

Сарајево, БиХ

ОСАМА - КАСАБА У ЊУЈОРКУ

(ПРАИЗВЕДБА БХ. АУТОРА)

ауттор *Владимир Кецмановић*

редитељ *Дарко Бајић*

Зvezdara teatar,

Београд, Србија

KONCERT U ČAST POBJEDNIKA Jovan Kolundžija sa pratnjom

КОНЦЕРТ У ЧАСТ ПОБЈЕДНИКА Јован Колунџија са пратњом